

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-688-1-17>

**PRINCIPLES OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGULATION
OF RELATIONS IN THE FIELD OF PHYSICAL CULTURE
AND SPORTS**

**ПРИНЦИПИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО
РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН
У СФЕРІ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ**

Zhyvytsia O. O.
*Postgraduate Student
at the Department of National,
International Law
and Law Enforcement Activities
Kherson State University
Kherson, Ukraine*

Живиця О. О.
*аспірант кафедри національного,
міжнародного права
та правоохоронної діяльності
Херсонський державний університет
м. Херсон, Україна*

Розбудова соціальної та правової держави неможлива без належного забезпечення розвитку гуманітарної сфери, яка безпосередньо впливає на якість життя населення, зокрема, відповідно до ст. 49 Конституції України «Держава дбає про розвиток фізичної культури і спорту, забезпечує санітарно-епідемічне благополуччя» [5]. Зважаючи на такий високий рівень конституційного гарантування, сфера фізичної культури і спорту потребує якісного та ефективного впорядкування, яке реалізується переважно через механізм адміністративно-правового регулювання.

У цьому аспекті принципи адміністративно-правового регулювання публічного адміністрування у сфері фізичної культури і спорту становлять ідеологічну та нормативну основу організації й здійснення управлінської діяльності у відповідній сфері. Досліджуючи цей концепт у розрізі державного управління, М.А. Слободянюк констатує, що правові принципи – це не просто абстрактні закономірності, а реальні правила, якими органи публічної адміністрації повинні керуватися у своїй повсякденній діяльності. Їхня роль є ключовою, адже саме через призму принципів здійснюється тлумачення правових норм, визначається вектор правозастосовної практики та здійснюється подолання прогалин у законодавстві [7, с. 52].

Звертаючись до практики нормативного закріплення принципи адміністративно-правового регулювання публічного адміністрування у сфері фізичної культури і спорту, варто відзначити певні термінологічні та концептуальні розбіжності, що впливають на уніфіковане розуміння

та застосування відповідних положень у правозастосовній практиці. Зокрема, ст. 4 Закону України «Про фізичну культуру і спорт» визначає засади державної політики у сфері фізичної культури і спорту, серед яких можна відмітити пріоритет гуманітарної політики, розвиток особистості та здорового способу життя, фізичне і духовне вдосконалення та імідж держави, гуманізм і гендерна рівність, захист дітей від насильства та дискримінації, рівність прав і можливостей, безпека учасників та глядачів, безперервність занять спортом, етичні та моральні цінності, соціально-правовий захист, підтримка громадських спортивних об'єднань, доступність і якість послуг, підтримка напрямів фізичної культури та спорту, інклюзивність для осіб з інвалідністю, розвиток благодійності, орієнтація на міжнародні стандарти і традиції, дотримання соціальних стандартів [6]. Проте, як цілком обгрунтовано підкреслює Д.В.Константинов, на законодавчому рівні перелік принципів публічного адміністрування у сфері фізичної культури і спорту не є вичерпним, оскільки закон оперує терміном «засади», які у своїй більшості стосуються напрямків діяльності, аніж встановлюють базові фундаментальні правила [4, с. 52]. *Вказана законодавча невизначеність зумовлює суттєві ускладнення у сфері правозастосування, оскільки відсутність чітко структурованої системи принципів адміністративного регулювання на законодавчому рівні ускладнює окреслення меж дискреційних повноважень органів публічної влади та знижує рівень правової визначеності для суб'єктів у сфері фізичної культури і спорту.*

Поглиблюючи аналіз зазначеної проблеми, М.А. Слободянюк також звертає увагу на те, що у Законі України «Про фізичну культуру і спорт» відсутнє закріплення таких фундаментальних регулятивів для управлінської діяльності, як принципи верховенства права та законності, що об'єктивно вимагає відповідного доповнення нормативного акта [7, с. 53]. На нашу думку, *подолання цієї проблеми вбачається у проведенні системної кодифікації спортивного законодавства*, що дозволить виокремити загальноправові та спеціальні принципи у самостійний структурний блок, усунувши дублювання та суперечності між підзаконними актами.

Серед спеціальних принципів адміністративно-правового регулювання публічного адміністрування у сфері фізичної культури і спорту ключове місце посідає *принцип гарантування рівних прав та можливостей громадян*. Аналізуючи цей аспект та відповідні виклики сьогодення, А.В. Багрій наголошує, що забезпечення рівних прав є фундаментальним завданням регулювання, яке безпосередньо спрямоване на подолання нерівності, нівелювання гендерних бар'єрів та створення умов для інклюзивного доступу осіб з інвалідністю до

спортивної інфраструктури [1, с. 54]. В свою чергу зауважимо, що реалізація зазначеного принципу в умовах сучасного суспільного розвитку потребує не лише формального закріплення рівних прав, а й створення дієвих організаційно-правових механізмів їх забезпечення, зокрема через адаптацію спортивної інфраструктури, впровадження інклюзивних практик, а також запобігання будь-яким формам дискримінації у сфері фізичної культури і спорту. Водночас ефективність його втілення значною мірою залежить від узгодженості дій органів публічної влади, місцевого самоврядування та спортивних організацій, що мають забезпечувати реальну, а не декларативну рівність можливостей для всіх категорій громадян.

Не менш важливим специфічним регулятивом адміністративно-правового регулювання публічного адміністрування у сфері фізичної культури і спорту є *принцип оздоровчої спрямованості*. Згідно з дослідженнями С.М. Домбровська, С.А. Вавренюка та В.В. Палюх цей принцип виражає обов'язкову вимогу досягнення позитивного ефекту для здоров'я в процесі занять фізичною культурою і спортом, безпосередньо орієнтуючи всіх учасників правовідносин на неухильне дотримання правил безпеки та методичних вказівок [3, с. 28]. У цьому контексті принцип оздоровчої спрямованості виступає не лише орієнтиром для організації фізкультурно-спортивної діяльності, а й обов'язковим нормативним стандартом, що зобов'язує суб'єктів відповідних правовідносин забезпечувати пріоритет збереження і зміцнення здоров'я учасників, мінімізувати ризики травматизму та формувати безпечне середовище для систематичних занять фізичною культурою і спортом.

З точки зору організації безпосереднього управлінського процесу та розбудови інституційної інфраструктури, система принципів має включати організаційно-функціональні засади адміністративно-правового регулювання публічного адміністрування у сфері фізичної культури і спорту. Досліджуючи даний аспект, С.М. Балабан формулює перелік базових принципів, до якого включає принципи координації, єдності, децентралізації, деконцентрації, субсидіарності та партнерства [2, с. 169]. Зокрема, у сучасних умовах державотворення *реалізація принципів децентралізації та субсидіарності є особливо нагальною*, оскільки передача адміністративних повноважень на рівень територіальних громад дозволяє максимально наблизити фізкультурно-спортивні послуги до їх безпосереднього споживача. Практика свідчить, що впровадження зазначених принципів сприяє підвищенню ефективності управлінських рішень, більш раціональному використанню ресурсів на місцевому рівні та оперативному реагуванню на потреби населення у сфері фізичної культури і спорту, що, у свою

чергу, забезпечує підвищення якості та доступності відповідних послуг для громадян.

Окрім того, суттєвою особливістю адміністративно-правового регулювання у сфері спорту є його тісна взаємодія з приватноправовими механізмами та локальними нормативними актами спортивних організацій, що в сукупності формують комплекс так званого «м'якого спортивного права» (*lex sportiva*). Така взаємодія зумовлює поєднання імперативних та диспозитивних регуляторних підходів, забезпечуючи більш гнучке і адаптивне правове регулювання спортивних відносин у сучасних умовах їх розвитку. Д.В. Константинов дуже доречно зауважує, що правові основи функціонування даної сфери об'єктивують трискладову систему принципів – принципи діяльності публічної адміністрації, принципи діяльності інших суб'єктів, а також принципи побудови та розвитку взаємовідносин між ними [4, с. 54]. На практиці це означає, що державні органи не можуть діяти суто директивними методами, а повинні спиратися на *принцип партнерської взаємодії та визнання автономії спорту*. Тільки такий баланс забезпечує ефективне поєднання державного регулювання та саморегуляції спортивної сфери, що дозволяє досягати оптимального узгодження публічних інтересів із автономією спортивних організацій, підвищувати результативність управлінських рішень та сприяти сталому розвитку фізичної культури і спорту як соціально значущого інституту.

Отже, проведене дослідження засвідчує, що принципи адміністративно-правового регулювання відносин у сфері фізичної культури і спорту становлять системоутворюючу основу відповідного механізму публічного адміністрування, забезпечуючи його ціннісну, нормативну та організаційну єдність. Їх зміст охоплює як загальноправові засади (верховенство права, законність, рівність, гарантування прав і свобод), так і спеціальні регулятиви (оздоровча спрямованість, інклюзивність, доступність, безпека), а також організаційно-функціональні принципи управління (децентралізація, субсидіарність, координація, партнерство). Водночас встановлено, що чинне законодавство характеризується певною фрагментарністю та термінологічною неузгодженістю у визначенні принципів, що ускладнює їх уніфіковане застосування у правозастосовній практиці та знижує рівень правової визначеності для суб'єктів спортивних правовідносин. У цьому контексті особливого значення набуває необхідність систематизації та кодифікації спортивного законодавства з метою формування чіткої, структурованої системи принципів адміністративно-правового регулювання. Додатково підкреслено, що ефективність реалізації зазначених принципів значною мірою залежить від збалансованого поєднання імперативного державного регулювання

та автономії спортивних організацій у межах «м'якого права» (lex sportiva), що забезпечує гнучкість, адаптивність і результативність управління у сфері фізичної культури і спорту.

Література:

1. Багрій А. В. Рівні права та можливості громадян у сфері фізичної культури і спорту як об'єкт адміністративно-правового регулювання. Науковий вісник публічного та приватного права. 2024. Вип. 4. С. 72–76. URL: <https://nvppp.in.ua/vip/2024/4/14.pdf> (дата звернення: 22.04.2026)
2. Балабан С. М. Публічне адміністрування сферою фізичної культури та спорту : дис.... канд. юрид. наук : 12.00.07. Дніпро : Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, 2017. 207 с. URL: <https://dduvs.edu.ua/wp-content/uploads/files/Structure/science/rada/dissertations/13/2.pdf> (дата звернення: 21.04.2026)
3. Домбровська С. М., Вавренюк С. А., Палух В. В. Державне регулювання фізичної культури та спорту в Україні : монографія. Харків : НУЦЗУ, 2020. 313 с. URL: <https://repositsc.nuczu.edu.ua/bitstream/123456789/10760/1/%D0%BC%D0%BE%D0%BD%D0%BE%D0%B3%D1%80%D0%B0%D1%84%D0%B8%D1%8F%20%D0%92%D0%B0%D0%B2%D1%80%D0%B5%D0%BD%D1%8E%D0%BA.pdf> (дата звернення: 12.04.2026)
4. Константинов Д. В. Принципи діяльності суб'єктів адміністративно-правових відносин у сфері фізичної культури і спорту. Адміністративне право і процес; Фінансове право; Інформаційне право. 2023. № 20. С.52-58. URL: https://legalnovels.in.ua/journal/20_2023/7.pdf (дата звернення: 20.04.2026).
5. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vr> (дата звернення: 21.04.2026)
6. Про фізичну культуру і спорт: Закон України від 24.12.1993 № 3808-ХІІ. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3808-12> (дата звернення: 16.04.2026)
7. Слободянюк М.А. Адміністративно-правове регулювання публічного управління у галузі фізичної культури та спорту: монографія. Одеса: Видавництво «Юридика», 2023. 198 с. URL: <https://dspace.onua.edu.ua/server/api/core/bitstreams/f8cc4b17-480a-47d6-a827-25a5ef295f0a/content> (дата звернення: 21.04.2026)